

Mint a szép híves patakra

(42. zsoltár)

Burgeois L. – Béza T.

D D2 D D2 D G5 A4 D D2 D D4 D A4 D

1. Mint a szép hí-ves patak - ra A szarvas kí-ván - ko - zik,

D D2 D D2 D G5 A4 D D2 D D4 D A4 G5

Lel-kem úgy ó - hajt Uram-ra, És hoz-zá fo-hász-ko-dik,

D D4 D D2 D F#m G5 Em7 A4

Tehoz - zád, én Is-te-nem, Szom-jú-ho - zik én lelkem,

D D4 D Hm G5 D G5 A4 D

Vajon szí-ned e - le - i - ben Mikor jutok, é - lő Isten?

2. Könnyhullatásim énnékem Kenyerem éjjel-nappal, Midőn azt kérdik éntőlem: Hol Istened, kit vártál? Ezen lelkem kiontom, És házadat óhajtóm, Hol a hívek seregében Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem, mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire? Bízzál Istenben, nem hágy el, Kiben örvendek végre, Midőn hozzám orcáját, Nyújtja szabadítását; Ó, én kegyelmes Istenem, Mely igen kesereg lelkem!

4. Mert terólad emlékezem E Jordánnak földéről, :%: Szent helyedre igyekezem Hermon s Micár hegy mellől. Mélység kiált mélységet, Midőn én fejem felett A sok sebes víz megindul, Mint egy erős hab, megzúdul.

5. Sebessége árvizednek És a nagy zúgó habok Énrajtam összeütköznek, Mégis hozzád óhajtók; Mert úgy megtartasz nappal, Hogy éjjel vígassággal Dicséretet éneklek Néked, erős őrizőmnek.

6. Mondván: Isten, én köszálam, Mire felejtesz így el? Ellenségim vannak rajtam, Gyászban járok veszéllyel. Mert az ő hamis nyelvek Csontjaimban megsértnek, Mert így bosszantnak ellened: Lássuk, hol vagyon Istened?

7. Én lelkem, mire csüggedsz el: Mit kesergesz ennyire? Bízzál Istenben s nem hágy el, Kiben örvendek végre. Ki nekem szemlátomást Nyújt kedves szabadulást, Nyilván megmutatja nékem, Hogy csak ő az én Istenem.